

PUNTS DE SUSCRIPCIO.

LLIBRERÍA ESPANYOLA

DE

I. LOPEZ, EDITOR.

Carrer Ample, 26,

y Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.

Lo Noy de la Mare se deixarà véurer
cada semmana.

PREU DE SUSCRIPCIO.

BARCELONA, PORTAT Á CASA.

Trimestre. 6 ralets.

FORA DE BARCELONA, FRANCH DE PORT.

Trimestre. 6 ralets.

Un número suelto, 4 cuartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ,

Carrer Ample, 26, llibreria.

LO NOY DE LA MARE.

ADVERTENCIA ALS DE FORA.

Los senyors subscriptors pel primer trimestre ja deuen saber que desde 'l número 14 tènen de renovar la suscripció, si no volen que 'l Noy no 'ls vagia á véurer, cosa que ell sentiria molt, porque las criaturas, á lo que s' aficionan. Aquet es lo número 17, y encara hi són á temps.

No estranyian que ara 'l Noy demania quartos, porque té ganas d'anar pels teatros que ara s'obrirán, per parlarne un xiquet.

LO DIDOT.

PESCAR Á LA ENCESA.

Un nuvi en lo temps que correm, es molt mes difícil de atrapar que una llebra sense gos. Pregúntinho sino á aquestas mitj mústigas ponsellas de vint y cinch per amunt que languideixen com una col no regada, esperant la vinguda de qui vullia donar terme á sa forçada donsellesa. Pregúntinho també á las mares que tènen una ó mes noyas pera colocar, y que no saben cóm fersho pera cumplir lo desitj de tréurerselas de casa.

Ellas los hi contarán que lo jovent se trova mes escamat y temerós que gos bastonejat, y que tots los que se trovan en edat de pèndrer estat, encara que á totes horas ensuman á las ninas la retranga, y van y vénen, fent lo òs per iglesias y teatros, no obstant se retrauen traidorament al primer *¿quiéu vive?* y entonan ab to de himne de independencia y llibertat aquella popular cantarella que acaba dient

Una cosa es festejar,
Y 'l casarse es altra cosa.

Per aquet motiu sens dupte las interessadas barrinan mes que lo senyor Canons buscant medis pera atrapar als fugitius, y posan mes besch, parany y llassos als infelissos solters, ó viudos (pues també de ells se aconsolan) que no gastan los cassadors furtius contra los ignossents pobladors dels boscos. Uns hi cauhen y altres no, exactament com los pardals en la gabia paradora; mes apesar del éxit desgraciat de alguns casos, no se acobardan las hermosas cassadoras, y molts cops logran eixirne.

Jo ne sé un cas, que pòt anar y que serveix de patró per molts altres. Escóltin.

Vetaquí que una vegada era un pare que tenia dos fillas, las volia casar y no tenia.... Ara no se pensin que eran fandillas lo que 'ls hi faltava.... no senyor. Lo que no tenia era un bon cristiá que se volgués casar ab ellas.

Y no deixava de ser estrany, porque la gran sobre tot era bonica com una posta de sol y

agradable com un cap de mes. (Se enten per qui trevalla á jornal y cobra per mesadas.) Vestia ab molta elegancia, ballava ab perfecció, era instruida y manyosa y.... ¡vamos! no cal ponderarla porque era de lo bo y millor del género. Y ab tot aixó resulta que li sobraven los adoradors, y á tota hora se trobava rodejada de mosqué com si fos tassa de mel, sense que may se presentés un nuvi ni per remey.

En secret dech dírloshi que lo verdader motiu de tal retrahiment consistia en que lo pare, si bè acomodat, era un bon tros repatani y no volia afluixar la mosca, de modo que quan algú, portat per bons fins, havia aventurat alguna paraula, se havia esquivat mes que depressa al olorar que li darian dona sense mes dot que 'l de 'n Comellas.

Avuy per avuy de aixó tot sol, ningú se 'n acontenta, y de aquí que los dias passavan y no arrivava may aquell en que la pobre noya (que se deya Pauleta per mes senyas) se sentís tirar trona avall en la parroquia.

¿Qué farem? ¿qué direm? pensavan los pares cada vetlla al ficarse al llit, pera despatxar aquesta xicota; ¿qué farem? ¿qué direm?....; fins que al últim li ocorregué á la mare un pensament que ni lo mateix dimoni se 'l pensa.

Feya prop de dos anys que la Pauleta tenia relassions ab en Miquel, relassions que amenassavan eternisarse si avans no las destruia un moment de mal humor, seguit de una paraulada, ó la noticia de la falta de dot. Lo dit Miquel fòu, pues, la víctima escullida per la senyora Tuyas, nom de la mare.

—¿Con que tu, papa moscas, deya aquesta, vens á bremar en ma vinya y pensas retirarte quan vulguies sense pagar lo ban? No será aixís mentres jo visca, que lo xasco que me han donat los altres no 'l vull sufrir de tu. Jo te pararé la ratera y te faré cáurer dins y sino.... ara ho veurás.

Del dit al fet, la Sra. Tuyas va posar en planta son projecte, sent lo primer efecte de aquet, no un *expliquis!* *quinas intencions porta?* com hauria fet una persona vulgar, sino la tristíssima noticia que entre singlots y plors se encarregá de donar la noya, de que sós pares se oposavan al casament, que volian de tots modos que acabessin aquellas relacions y que per lo prompte no se veurian mes los dos amants, perque á ella no la deixarian anar mes á passeig ni li permetrian guaytar ni en forat ni en finestra.

En Miquel se quedá ab un pam de nas al véurers despidit tan ignominiosamente y fora de lloch. Preguntá lo motiu y ella no va saber donarnhi cap (se 'n hauria guardat prou de dirli lo verdader); lo altre, casi se va enfadar, jurá que 's venjaria y se n'aná al des-terro.

Tot lo privat es desitjat. En Miquel, que avans estimava á la Pauleta, pujá fins á la adoració; se li feu una necessitat lo véurerla y per conseguirho, passava tot lo dia dant vols en torn de la *daurada presó de sa estimada*.

La mare tingué cuidado de que no passessin molts dias sense comunicarse los dos amants y avans de una semana tingué lo desesperat jove una carta plena de tendresas y juraments de amor, á voltas de certas queixas mal disimuladas contra la tiranía dels pares.

—Y tè rahó, pobreta, deya ell, perqué ha de pagar los capritxos de altres; si me estima, ¿quina culpa hi tè?—Y en son interior jurava y perjurava que la noya fòra seva á despit de tot lo món.

Un dia després de molts que se trobava privat de la presencia de la Pauleta, conseguí *per casualitat* véurerla en casa de una cosina. Los hi hauria agradat sentir aquella conversa. En Miquel, que tenia puntas de romántich, arribá á proposar un raptó; pero la noya se posá á tremolar y casi tingué un atach de nirvis. Exasperat lo minyó li intimá que se decidís per ell ó per sos pares, y la Pauleta contestá que le estimava molt, molt! pero que avans moriria que desobeirlos.

—Procura, continuá, disuadirlos de la oposició que fan á la nostra felicitat; pero si no ho logras.... me moriré!

Aquet cop dramátich fou lo de grassia por lo enteniment de en Miquel. Se posá furiós, frenétich y decidit á fer qualsevol tontería.

Lo endemá deturá al pare per lo carrer y se emportá un *no* com una casa. Buscá amichs que li parlessin; pero tothom se escusava. Al fi se decidí á comprométre á la mare y tantas promesas y juraments li feu que aquesta prometé intercedir.

Aixís pasaren tres mesos de mortal angunia durant los quals los dos amants se aflaquiren visiblement; lo un per los disgustos que su-

fria, la altra per por de que no tirés lo diable de la manta y se descubris tot.

Portadas las cosas á aquet terme, cregué la Sra. Tuyas que no debia tirarse mes la corda, y per son consell, los pares en una solemne ocasió, aparentant darse per vensuts per los prechs de la filla y de en Miquel, digué á aquet:

—Siga, ja que tan ho volem, pero tota vegada que se contrarian mos desitjos, la noya no tindrà dot, no li donaré ni un quarto. Arreglens com vulguen y no m'en parlian mes.

Los preparatius de la boda se feren tots á costas del próxim marit entre plorecons de la Sra. Tuyas y la cara de Pilat que feya lo pare; mes lo dia després del matrimoni la va posar de pascua y se reconciliá ab son gendre.

Aixó ho va saber tot Barcelona y va fer soroll; pero ab tot y aquesta publicitat que podia escarmentar als incautos, la Sra. Tuyas va casar la vigilia de la Mare de Dèu á la filla petita, habent pescat lo marit *á la encesa*, de la mateixa manera que al pobre Miquel.

L'AVI.

LA RIERA DE'N MALLA.

En pluja lo cel estalla,
Del cel l'aygua 's precipita
Y esperem una visita
De la Riera de'n Malla.

Se sent un tró y altre tró;
Aygua cap avall s'ajunta,
Y la Riera pregunta:
«¿Vale mes d'una *malla* ó no?»

Quan per la pluja m'altero
Un pont, que encara m'apura,
Me posan, quan no 'm detura
Ni la *malla* d'un guerrero.

Es anyadir al foch palla,
Posar pontets al meu pas.
¡D'uns ponts aixís, ni'n fa cas
Lo qui du cota de *malla*!»

De coratje 's torna roja,
Surt de mare la Riera
Y corrent, ab la fal-lera
Que correria una boja,
Lo ferro-carril traspasa,
Brama en brams de furibunda,
En un *Sant y Amen* inunda
De Catalunya la plassa;

Llesta 's tira Rambla avall,
Va á la plassa de Santa Ana,
Per hont li dóna la gana
Arrenca com un caball;

Y 's fica tendas en dins,
Y dóna feyna allá ahont entra,
Y á las ratas mal de ventra,
Y mals de cap als vehins;
Y lo d' allí s'arremanga,
Y 'l de mes allá s'altera,
Y tothom se desespera,
Y 'l que no 's mulla, s'enfanga.

Després, la Riera sola
Torna á son primer estat
Com aquell qui no ha trencat
May cap olla ni cassola.

Y lo que mes nos contrista,
Que al tornarsen la Riera,
Tothom, ab veu llastimera,
Li ha de dir: ¡FINS Á LA VISTA!
L'ONCLE.

Mentres la riera de la Creu de 'n Malla se desbocava per un cantó de Barcelona, lo torrent de l' Olla feya de las sevas pel Ensanxe y la acequia Condal, veyent que se la tenia en menos, esbotá en ira devant de la plassa de Sant Agustí vell, introduintse per totas las casas. ¡Aixó es pèndrers massa llibertat!

Velshi aquí 'ls barcelonins essent homes al aygua, demanant lo canal de circumvalació. Per ara sembla que lo mes calent es l' ayguera.

* * *

Tenim entés que alguns habitants de Barcelona y del Ensanxe volen entaular causa criminal á la riera de la Creu de 'n Malla, Torrent de l' Olla y Acequia Condal, per *allanament de morada* que va tenir lloch lo dilluns passat. ¡Bent fet!

* * *

La companyia del Teatro Romea donará alguna funció en lo teatro de Santa Creu. Es dir, tindrà lo Principal per *accessori*.

* * *

¿Qué costa molt treball lo tréurer aquells enredos del cap del carrer de la Ciutat.

Lo desitj de que alló 's treguia 'ns ho fa preguntar perque, sobre tot de nit, que 's va quasi á las foscas, gracias á que tot lo que 's diu á la empresa del gas per una orella li entra y per l' altra li surt, s' hi dónan unas ensopagadas, que 'ls que tènen ulls de poll veuen las estrellas per núvol que estiguia.

* * *

Un químic austriach ha sapigut trobar lo medi per tencar xispas eléctricas dintre de bolas de cristall, que deixan mort instantáneament al home que tocan, per poch que sigui.

Entre unas y altrás invencions, aviat será necessari inventar homens per poguer ser morts; sino, las armas prompte no podrán cumplir ab lo sèu objecte per falta de personas á qui puguian matar, y fins que las puguian enjegar.

* * *

—¿Cóm se pót saber si avuy plourá ó no?
—Es molt senzill: s' espera fins demá y ho sabrá sens cap classe de dupte.

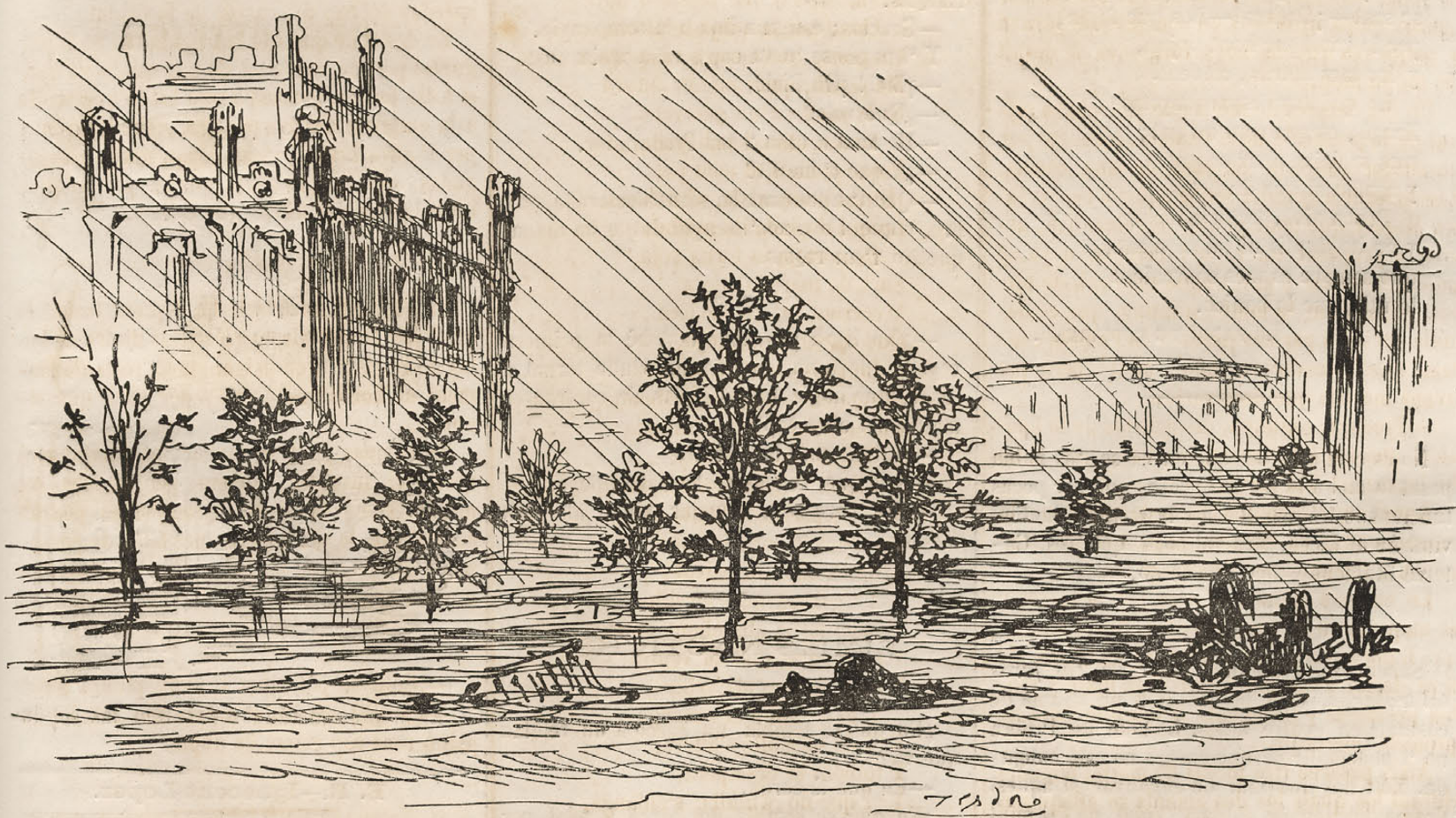
LAS PLUJAS (per T. Padró.)

—¡Aixó es ganga, Margarida!
 —¡Per què prenem banyes de camas de franch?
 —Perque las botinas y sabatas no 's podrán tenir *de riurer*.

—Los que me dihuen que soch un *gat vell*, si ara 'm vegessian.
 se convencerian que no ho soch y que ¡Dèu dóna fabas á qui no té cai-
 xals ¡Gats! ¡gats!

Los propietarios de la plassa de Catalunya, comprenen que per poch la seva propietat se 'ls ne va en *aygua*.

LA BOTA Y LA ESPARDENYA.

FÁBULA.

En un camí y fent un sol,
que hauria obert una penya,
hi havia una espadrenya
y una bota de xarol.

La espadrenya, son trist fat,
plorava allí vergonyosa,
pero la bota, orgullosa,
semblava un noble arruinat.

Tota torta del taló
y 'ls tirants portant ab gracia....
semblava que en sa desgracia
se veyia sa posició.

Y apartantse aquets tirants
com un pianista la grenya,
així insultá á la espadrenya,
segons van dir uns caminants:

— ¡Ves ahont vá aixó aquesta aquí,
ab aquest lligamot blau,
prop meu, qu' he, anat ab un Pau
á la professó del Pi.

¿Te creus pot ser que sò jo
lo mateix que una sabata,
que per fi l' amo la mata
posantsela á retaló?

Lo meu, que es tarit tarot,
m' ha llansat per mala estrella;
mes si bè sò bota vella,
no seré may sabatot;

Y per si no ho sap algú
y me veu aquí aprop teu,
sápiga, que es lo fat meu
y que sòch millor que tu.

Deya aixó quant de repent
se sent— ¡lladres!—Dos que fujan,
per lo camí per hont pujan,
y dos mes detrás, corrent.

Lo qui duya espadrenyotas
lleugè, escapa com un gat;
mes se deixa anar cansat
y agafan al que du botas.

Proba aixó, lector amich,
y no ho duptis ni un moment,
que sempre es mes convenient
lo útil, que lo bonich.

LO PADRÍ DE CONFIRMAR.

No es cert alló de que en va se 'ns havia
posat la mel á la boca. Encara que per pocas
funcions lo trágich Rossi y la trágica Santoni
vindrán al Liceo. Mes val poch que res. Ca-
torze funcions y Deu nos nê dò.

Sabem que l' aplaudit autor de *Tal farás
tal trobarás*, está posant fi á un drama de
costums en quatre actes. Lo nom de l' obra
no 'l podem dir perque encara no está bateja-
da. Mòlt nos tindriam de enganyar si aquest
drama del senyor Eduart Vidal no fos mòlt
aplaudit.

¿En quín teatro 's representará? Que es be-
lluguan las empresas y ho sabrem.

—No ho diguia á ningú, senyor Sebastiá:
he trobat la *quadratura del círcul*.

—¡Qué diu, home! ¡Espliquis, espliquis!
¿Vosté ha fet una fortuna, senyor March?

—Miris, pero li encarrego 'l secret.

—Jo li prometo.

—S' agafa una tela preparada de forma
circular, se porta á casa un pintor y, pagant
lo que siga, en tota aquella tela li pinta un
quadro exactament igual á aquell *círcul*, y ja
está resolt lo gran problema.

EPÍGRAMAS.

¡D' aixó se 'n diu ab ráhó
Surtí 'l tret per la culata!
Per donarse *tó*, en Gil Mata,
Parla mòlt, mes sense *tó*.

—No fa mes que mal paper
L' avaro de D. Anton.

—¡Qué diu, si á la seva fábrica
Ell fa paper superior!

—Dèu lo quart, senyor Procurador. Lo men
cusí m' envia perque 'm diguia cóm está la
seva causa, que ell no pót venir á Granollers
fins lo dia de mercat.

—Diguili que l' altra part ha sigut declara-
da pobre, y que 'l senyor Jutje ha manat: No-
TIFIQUIS.

—Gracias; estiguia bo ab la companyia.
Y 'l pagés se 'n va cap á casa 'l seu cusí.

—¡Biel! ¡Oh Biel!

—¿Qué vols?

—He anat á casa 'l teu Procurador.

—¿Y qué t' ha dit?

—Que l' altra part ha sigut declarada po-
bre, y que ab aixó 'l senyor Jutje ha manat
que No T' HI FIQUIS.

—¿No li va pas anar tant bè la primera
vegada, deya un senyor á un viudo tornat á
casar, que hagia tingut ganas de contráurer
matrimoni altre cop?

—¡Ell m' anés tant bè ara!

—A fé que, segons vosté mateix deya...

—Sí, pero vaig quedar viudo als vuit
mesos.

SÍMILS NAUTICHS.

¿En qué se sembla un barco á un reloxte
que vá?

—En que tè corda.

¿En qué se sembla un barco foradat per
baix á un apotecari?

—En que fa ayguas.

¿En qué se sembla un barco á Molins de Rey?

—En que tè pont.

¿En qué se sembla un barco gros á Mada-
me Poitevin?

—En que tè bomba.

¿En qué se semblan los barcos que van á
América als que 's moren?

—En que van al altre món.

¿En qué se semblan los barcos al escut de
Catalunya?

—En que tènen pals.

Sol-lució á las xaradetas del número anterior.

I. Ro-ma.—II. Te-bas.

Sol-lució al geroqlifich.

Brams d' ase no pujan al cel.

XARADETAS.

I.

Se treu pura la *segona*
De l' aygua de la *primera*,
Es un nom de home lo *tot*.
¿A véurer si algú l' enserta?

II.

Es la *primera* nom d' home;
Es per donas la *segona*
Y juntantlas *totas duas*,
Fórman lo nom d' una dona.

GEROGLIFICH.

En lo próxim número donarem las sol-lu-
cions.

E. R.—Ignocent Lopez.

Barcelona. 1866.—Imprempta de Narcís Ramirez y Companyia
Pasatge de Escudellers, número 4.